

uzavřeno a to ve vlastní prospěch (na vlastní účet) prodátem, nebo kdyby bylo ujednáno, že kupitelé krávu pojistí a že, kdyby nastal pojistný případ dříve než bude kupní cena úplně zaplacená, případně pojistný peníz prodátemi, na jehož účet pak byla kráva kupiteli pojištěna. Skutečnosti, jichž by bylo podle těchto úvah třeba k opodstatnění závěru, že šlo ve výtěžku a v pojistné částce o věci stížené výhradou vlastnického práva prodátemova a tím o věci svěřené, nejsou napadeným rozsudkem zjištěny ani po stránce objektivní, tím méně je jím zjištěno vědomí obžalovaných o nich. Kladný výrok o vině stěžovatelů je tudíž po případě výsledkem nesprávného použití zákona. Bylo proto rozsudek zrušiti z důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. jako zmatečný již v zasedání neveřejném za předpokladů § 5 trest. nov., a věc vrátiti soudu první stolice k opětnému jednání a rozhodnutí. Soudu první stolice se připomíná, že bude na něm zjistiti přesněji než se stalo ve zrušeném rozsudku i, který z obou obžalovaných krávu koupil, kupní cenu a pojistnou částku přijal a sobě ponechal anebo spotřeboval, nedojde-li, což rovněž není v napadeném rozsudku projevováno, k řádně opodstatněnému předpokladu spolupachatelství obou obžalovaných; podrobnějšího zjištění vyžadují i otázky, souvisící s okolností směny krav a s případným ručením prodáteme záložně z důvodu eskomptu směny obžalovaných.

Čís. 4613.

Při spolupachatelství na zločinu loupeže kvalifikované podle § 349 odst. II tr. zák. jest považovati za pachatele nejen toho, kdo přímo vykoná celou činnost, z níž nastal výsledek nutný k naplnění skutkové podstaty tohoto složeného trestného činu, nýbrž i toho, kdo vykoná činnost vedoucí jen k jednomu z těchto výsledků, byl-li ve vzájemném dorozumění s jiným pachatelem, vykonávším činnost, vedoucí k druhému výsledku a směřoval-li jejich úmysl shodně i k tomuto výsledku, způsobenému jen jedním ze spolupachatelů.

Za pokus zločinu loupeže, při němž byl úmyslně zabit člověk, jest uložiti trest dočasné káznice od tří do patnácti roků (§ 66 odst. III. tr. zák.).

(Rozh. ze dne 2. února 1933, Zm IV 469/32.)

Obžalovaný P. L. domluvil se se svým společníkem I. L., že přepadnou a oloupí J. D-e st., o němž věděli, že má u sebe peníze za prodaný dobytek. Sledovali ho proto, když se vracel se svým synem J. D. ml. domů, při čemž I. L. byl ozbrojen nabitým revolverem a obžalovaný P. L. věděl, že jeho společník jest odhodlán této zbraně při loupeži použití. Oba pachatelé přepadli J. D-e st., povalili a bili ho a obžalovaný P. L. snažil se vyrvati mu tašku s penězi. Přepadenému se podařilo tašku s penězi nenápadně odhoditi a posléze i prchnouti, když mu jeho syn J. D. ml. byl přispěl ku pomoci; společník obžalovaného P. L-o (I. L.) však při tom P. L. ml. ranou z revolveru zastřelil. Oba pachatelé potom uprchli z místa činu bez kořisti. **P o r o t n í s o u d**

odsoudil obžalovaného P. L. pro pokus zločinu loupeže podle §§ 65, 70, v44, 349 b. 1, 349 posl. odst. tr. zák. k trestu doživotní káznice.

Nejvyšší soud zmatečnou stížnost obžalovaného a z úřední moci ustanoveného obhájce dílem odmítl, dílem zamítl, z úřední povinnosti však zrušil pro zmatečnost podle § 385 čís. 2 tr. ř. rozsudek porotního soudu ve výroku o hlavním trestu a odsoudil obžalovaného podle § 349 posl. odst. tr. zák. a podle § 66 odst. 3 tr. zák. do káznice na 13 roků.

Z d ů v o d ů:

V podstatě namítají stěžovatelé důvod zmatečnosti podle § 29 čís. 4 nov. k tr. ř. proto, že otázky nebyly položeny tak, aby porotci měli možnost posouditi i to, zda obžalovaný P. L. zodpovídá i za zúmyslné usmrcení poškozeného I. D. ml. Tato námitka je bezdůvodná. Návrh, aby do první a druhé otázky bylo poято i to, zda obžalovaný P. L. měl úmysl zabít člověka, byl zamítnut právem už proto, že zmíněné otázky první a druhá byly skutkové otázky, kdežto žádané doplnění mělo povahu otázky právní, takže spojení těchto otázek by odporovalo ustanovení § 4 1. odst. nov. k tr. ř. o oddělení skutkových otázek od otázek právních. Další návrh, aby otázky ty byly doplněny okolnostmi, kdo zabil I. D-e ml., byl bezpředmětný, neboť v první hlavní skutkové otázce je výslovně uvedeno, že I. D-e ml. bil společník obviněného (obžalovaného P. L.) silným kulem do hlavy a po ruce a střelil jej z největší blízkosti do břicha z pistole značky Fromer; ve druhé skutkové otázce pak je zřetelně vyjádřeno, že I. D. ml. zemřel následkem postřelení způsobeného společníkem obžalovaného P. L. Je tedy bezpečně zjištěno, že smrtelné rány nezpůsobil I. D-ovi ml. obžalovaný P. L., nýbrž jeho společník. Bezpodstatnost návrhu na položení otázek tak, jak byly podle zjištění protokolu navrhovány, jest tudíž zřejmá. Avšak ani v smyslu vývodů stížnosti nebylo třeba dáti zvláštní právní otázku na to, zda obžalovaný P. L. měl úmysl s á m usmrtiti I. D-e ml., neboť takový úmysl se při spolupachatelství na zločinu loupeže, kvalifikované podle § 349 2. odst. tr. zák., u každého spolupachatele loupeže nevyžaduje. Při tomto komplexním trestném činu třeba považovati za jeho pachatele nejen toho, kdo jako přímý pachatel vykonal celou činnost, z níž nastal výsledek požadovaný k náplni skutkové podstaty tohoto složeného trestného činu, tedy pachatele, jenž uloupil věci a při tom sám zúmyslně zabil člověka, nýbrž i toho, kdo vykonal činnost vedoucí jen k jednomu z těchto výsledků, když byl ve vzájemném srozumění s jiným pachatelem, který vykonal činnost, jež vedla k druhému výsledku, a když jejich úmysl směřoval shodně i k tomuto výsledku, způsobenému jen jedním ze spolupachatelů. K rozhodnutí o tom, zda u obžalovaného P. L. byl úmysl zabít člověka, byl dán porotcům dostatečný základ pojetím potřebných skutkových okolností do první hlavní skutkové otázky. V ní jest jmenovitě uvedeno, že obžalovaný P. L. viděl a znal, že společník jest odhodlán při loupeži použití na-

bitého revolveru. Obžalovaný P. L. zúčastnil se tudíž provedení smluvené loupeže i při tomto vědomí, že jeho společník jest odhodlán použít při loupeži nabitého revolveru, a jmenovitě i potom, když jeho společník hned, jakmile na poškozeného vyskočili, z pistole vystřelil; útočil pak násilně na poškozeného ještě i tehdy, když jeho společník střelil I. D-e ml. z pistole do břicha, neboť podle zjištění v I. skutkové otázce zanechal na to obžalovaný P. L. již neschopného se brániti I. D. ml., zápasícího ještě s jeho společníkem, běžel za prchajícím I. D. st. a pokračoval způsobem v otázce dále popsáným v pokusu, zmocniti se násilím a vyhrůžkou jeho peněz. Nemýlili se tudíž porotci, když na základě tohoto skutkového stavu kladným zodpověděním právní otázky na zločin loupeže, kvalifikované podle § 349 2. odst. tr. zák., uznali, že i obžalovaný P. L. zúčastnil se zúmyslně provedení nedokonaného zločinu loupeže, při níž byl zúmyslně zabit člověk. Pokud tudíž v těchto námitkách zmateční stížnosti jest shledati uplatněným i materiální zmatek podle § 385 č. 1 b) tr. ř., že čin obžalovaného neměl býti kvalifikován též podle § 349 2. odst. tr. zák., ale jen jako pokus prosté loupeže podle §§ 65, 344 tr. zák., je zmateční stížnost bezdůvodná a byla proto, jak pokud jde o tvrzený zmatek v kladení otázek, tak též ohledně zmatku podle § 385 č. 1 b) tr. ř. zamítnuta. Zkoumajе rozsudek, shledal nejvyšší soud, že soud první stolice, ačkoliv kvalifikoval čin obžalovaného jako pokus zločinu loupeže, při níž byl zúmyslně zabit člověk, jenž jest v případě dokonání trestný podle § 349 2. odst. tr. zák. doživotní káznici, vyměřil obžalovanému tento trest, nepřihlížeje k předpisu § 66 3. odst. tr. zák., podle něhož má se v případě pokusu na místo trestu doživotní káznice uložit trest dočasné káznice, nejméně v trvání tří let a podle § 22 tr. zák. nejvýše 15 let. K této vadě, jež zakládá důvod zmatečnosti podle § 385 čís. 2 tr. ř. v neprospěch obžalovaného, nutno podle ustanovení posledního odstavce téhož § přihlížeti z úřední povinnosti. Nejvyšší soud zrušil proto rozsudek ve výroku o hlavním trestu a znovu jej vyměřil.

Čís. 4614.

Vady rozhodnutí porotců podle § 29 č. 6 por. nov. (nejasnost, neúplnost, odpor) možno dovozovati toliko ze samého výroku porotců, nikoli z výsledků řízení.

Z rozdílného posuzování viny u několika obžalovaných nelze dovozovati výtku nejasnosti nebo odporu podle cit. místa zákona.

(Rozh. ze dne 2. února 1933, Zm IV 569/32.)

Obžalovaní V. Č. a I. B., byvše dopoledne přistiženi ve státním lese hajným A. S. při krádeži dřeva, postavili se mu na odpor, vrhli se na něho, povalili ho k zemi a odebravše mu revolver a pušku, tloukli ho těmito zbraněmi do hlavy tak, že zůstal těžce zraněn ležeti na zemi v bezvědomí. Obžalovaný V. Č. odpoledne téhož dne, chtěje se zbaviti